

Till: Havs- och vattenmyndigheter
Epost: havochvatten@havochvatten.se
Kopia:

Datum:
2021.09.28

Ärendenummer: 3531-19

Remissyttrande avseende ”Vägledning. Att fastställa miljö kvalitetsnormer för ytvattenförekomster i överensstämmelse med bevarandemål för arter och naturtyper”

Svemin (Föreningen för gruvor, mineral- och metallproducenter i Sverige) är den nationella branschföreningen för gruvor, mineral- och metallproducenter i Sverige. Antalet medlemsföretag uppgår till ett drygt 50-tal. Medlemsverksamheterna förekommer i hela landet, varav kalkstenstäkter i huvudsak är lokaliserade till södra Sverige (främst Gotland) och metallgruvorna är lokaliserade till norra Sverige och Bergslagen.

Svemin väljer att inkomma med ett yttrande över HaV:s remiss avseende en vägledning gällande ”Att fastställa miljö kvalitetsnormer för ytvattenförekomster i överensstämmelse med bevarandemål för arter och naturtyper” trots att Svemin inte var med på remisslistan.

Vägledningen syftar i första hand till att utgöra en metodbeskrivning för länsstyrelserna och vattenmyndigheterna vid arbetet med att fastställa MKN för vattenförekomster som även omfattas av reglerna som följer av art- och habitatdirektiven.

Sammanfattning

- Det är välkommet med en vägledning på området och förslaget är i huvudsak bra.
- Kopplingen till bevarandeplanerna behöver nyanseras ytterligare. Om bevarandeplanerna enligt Natura 2000 tillmäts större betydelse än vad deras sakliga underbyggnad motiverar, kan det leda till felaktiga slutsatser och orimligt stränga krav inom vattenförvaltningen.
- Det bör förtydligas att undantag enligt vattenförvaltningen kan tillåtas för vattenförekomster där förhållandena redan prövats och godtagits enligt Natura 2000-regelverket.
- Vägledningen måste omarbetas utifrån att den både behövs för andra verksamheter än vattenkraft och för att den sannolikt kommer att användas för andra verksamheter än vattenkraft. Detta måste ske innan den publiceras.

Det är välkommet med vägledning på området och förslaget är i huvudsak bra. Särskilt uppskattas att det ska krävas en koppling mellan utpekade arters eller livsmiljöers behov och de särskilda kraven inom vattenförvaltningen. Intrycket är att HaV strävar efter att implementera gällande legala krav, varken mer eller mindre.

Den föreslagna metoden framstår som rimlig och lämplig, med reservation för att den tillmäter bevarandeplanerna större vikt än vad deras sakliga underbyggnad motiverar. Erfarenhetsmässigt vilar bevarandeplanerna ofta på ett ganska bristfälligt underlag och präglas ibland av en önskan om att skydda och bevara så mycket som möjligt, oavsett om det finns eller inte finns någon koppling

till utpekade arters ekologiska behov. Svemin bedömer att bristande underlag kan komma att leda till felaktiga slutsatser och orimligt stränga krav på grund av en överdriven tillämpning av försiktighetsprincipen.

Vägledningen avhandlar också möjligheterna att tillämpa undantag inom vattenförvaltningen för vattenförekomster i skyddade områden. Det finns skäl att framhålla att sådana undantag normalt bör kunna tillämpas för förhållanden som prövats och godtagits mot reglerna i Natura 2000-regelverket. I Sverige handlar det normalt om att verksamheten har tillstånd enligt 7 kap. 28 a § miljöbalken. Denna aspekt beskrivs i närmare detalj i olika avsnitt nedan.

Slutligen ställer sig Svemin frågande till det ensidiga fokuset på svensk vattenkraft i vägledningen, då såväl samtliga exempel som texten i förordet uteslutande handlar om vattenkraft. Har potentiella konsekvenser vid tillämpning av föreslagen vägledning beaktats för andra verksamheter än vattenkraft? Svemin ger i detta yttrande ett par exempel på, för gruvnäringen, möjliga scenarion som behöver beaktas innan vägledningen fastställs. Vägledningen behöver ses över utifrån detta innan den publiceras då den både behövs och sannolikt kommer att användas även för andra tillämpningsområden än vattenkraft.

1 Bakgrund

Remissen avser vägledning till 3 kap. 2 § och 4 kap. 5–6 §§ i Havs- och vattenmyndighetens föreskrifter (HVMFS 2019:25) om klassificering och miljö kvalitetsnormer avseende ytvatten. Rapporten innehåller myndighetens slutsatser och ställningstaganden samt tolkning av hur regler inom området bör tillämpas. Vägledningen riktar sig till myndigheter, enskilda och näringsidkare.

Mer specifikt syftar vägledningen till att beskriva de analyser och bedömningar som behöver göras för att formulera de särskilda krav som behöver ställas med anledning av att en ytvattenförekomst är, utgör del av eller påverkar ett Natura 2000-område. Vattenmyndigheten ska enligt 3 kap. 2 § HVMFS 2019:25 bedöma om bestämmelserna för det skyddade området ställer särskilda krav avseende en enskild parameter eller kvalitetsfaktor. Vattenmyndigheten ska sedan fastställa miljö kvalitetsnormen så att det framgår vilken kvalitetsfaktor eller parameter för ekologisk status alternativt potential som är justerad med anledning av de krav som följer av det skyddade området.

De särskilda kraven framkommer efter en bedömning av de ekologiska behoven och bevarandemålen för de arter och naturtyper som beskrivs i länsstyrelsernas bevarandeplaner för Natura 2000-områdena. Särskilda krav kan leda till justering av en kvalitetsfaktor som ingår i ekologisk status respektive potential. Med justering av kvalitetsfaktor avses även justering på parameternivå. En justering på parameternivå är det som Havs- och vattenmyndigheten ser som eftersträvansvärt. En justering av en parameter eller kvalitetsfaktor ställer relativt höga krav på kunskap om de ekologiska behoven hos arterna och naturtyperna som ska skyddas i ytvattenförekomsterna samt om känsligheten hos de arter och naturtyper för den påverkan som fastställts i ytvattenförekomsten.

2 Nyckelbegrepp

Vägledningen kretsar ofta kring ett antal nyckelbegrepp, vilka närmare beskrivs nedan. I själva vägledningen finns också ett eget kapitel med rubriken "Termer och begrepp", där även de vanliga termerna som bland annat "art" och "livsmiljö" beskrivs.

Ekologiska behov och bevarandemål

Begrepp från art- och habitatdirektivet artikel 6.1. Medlemsländerna ska vidta nödvändiga åtgärder för bevarande som motsvarar de ekologiska behoven hos livsmiljötyper i bilaga 1 och arter i bilaga 2. Hur de ekologiska behoven ser ut framgår av vägledningarna för de naturtyper och arter i EU:s naturvårdsdirektiv som förekommer i Sverige. Vägledningarna används för olika myndigheters arbete med till exempel naturvård, Natura 2000 och tillståndsprövning. Vägledningarna används av länsstyrelserna då de formulerar bevarandemål för respektive Natura 2000-område i bevarandeplanerna. Bevarandemål beskriver vad syftet för utpekade livsmiljöer och arter innebär i praktiken, alltså en beskrivning av hur det enskilda områdets utpekade arter och naturtyper ska bidra till gynnsam bevarandestatus på biogeografisk nivå. Bevarandemålen formuleras enligt kriterierna för gynnsam bevarandestatus.

Särskilda krav

Vattenmyndigheten ska enligt 3 kap. 2 § HVMFS 2019:25 bedöma om bestämmelserna för det skyddade området ställer särskilda krav. De ekologiska behoven (se ovan) hos arter och naturtyper som skyddas av områdes- och artskyddslagstiftningen, kan ställa särskilda krav på vissa strukturer, funktioner och processer i vattenmiljön. Dessa särskilda krav ska omhändertas när vattenmyndigheten fastställer miljökvalitetsnormer.

Kvalitetsfaktor och parametrar

Vattendirektivet beskriver ekologisk kvalitet i form av normativa definitioner för klassificering av ekologisk status som ger möjlighet att följa förändringar i status med hjälp av biologiska, fysikalisk-kemiska och hydromorfologiska kvalitetsfaktorer. Dessa kvalitetsfaktorer är i sin tur uppbyggda av parametrar, där exempelvis kvalitetsfaktorn SFÄ omfattar en rad ämnen som i denna hierarki utgör parametrar.

3 Vägledningens inriktning

Av avgränsningarna i vägledningen framgår att denna vägledning är framtagen inför det kommande arbetet med omprövning av svensk vattenkraft, genom den s.k. Nationella planen (NAP). Så sent som i mars 2021 utkom HaV med en vägledning inför länsstyrelsernas översyn av bevarandeplaner som berörs av NAP (Vägledning för länsstyrelsernas översyn av bevarandeplaner för Natura 2000-områden som berörs av den nationella planen för omprövning av vattenkraft, Dnr 00698-2020). Redan i förordet till den nu aktuella remissen står att läsa:

"Havs- och vattenmyndigheten arbetar för att Sveriges nyttjande av vattenmiljön ska vara hållbart. En del i arbetet är att ställa om svensk vattenkraft för att hitta en balans mellan skyddet av miljön och utvinning av energi och reglerkraft."

Denna vägledning är framtagen inom ett projekt i Havs- och vattenmyndighetens program Vattenmiljö och vattenkraft. Ett av programmets mål är att ta fram vägledningar som stödjer genomförandet av en effektiv vattenförvaltning inklusive förvaltning för bevarande av arter och naturtyper samt att genomföra den nationella planen för omprövning av vattenkraft.”

Det är Svemins mening att vägledningen behövs även för andra typer av verksamheter och att metodiken nog är tillämpbar i en vidare mening, men att fokus på vattenkraft i så fall måste tonas ned i denna vägledning. Innan vägledningen publiceras behöver dock HaV överväga effekter och konsekvenser för andra typer av påverkanskällor och om metodiken är tillämpbar i även i dessa fall. Svemin bedömer att vägledningen sannolikt kommer att användas även i andra fall än vattenkraft oavsett om det varit HaV:s avsikt eller ej. Det finns också ett värde i att en metodik och en vägledning används oavsett vilken typ av verksamhet som kan ge upphov till påverkan på vattenförekomsten/Natura 2000-området.

4 Vägledningens intentioner

Det är välkommet med vägledning på området och förslaget är i huvudsak bra. Särskilt uppskattas att det ska krävas en koppling mellan utpekade arters eller livsmiljöers behov och de särskilda kraven inom vattenförvaltningen. Intrycket är att HaV strävar efter att implementera gällande legala krav, varken mer eller mindre. Vägledningen syftar i första hand till att utgöra en metodbeskrivning för länsstyrelserna och vattenmyndigheterna vid arbetet med att fastställa miljö kvalitetsnormer för vattenförekomster som även omfattas av reglerna som följer av art- och habitatdirektiven. Förutom att det sker onödigt mycket upprepningar kan nog vägledningen fylla sitt syfte och det finns ingen anledning att ifrågasätta eller kritisera själva metodiken i någon större utsträckning.

Den föreslagna metoden framstår också som rimlig och lämplig, med reservation för att den tillmäter bevarandeplanerna större vikt än vad deras sakliga underbyggnad motiverar. Erfarenhetsmässigt vilar bevarandeplanerna ofta på ett ganska bristfälligt underlag och präglas ibland av en önskan om att skydda och bevara så mycket som möjligt, oavsett om det finns eller inte finns någon koppling till utpekade arters ekologiska behov. Å andra sidan går det att förstå att en myndighet måste ta utgångspunkt i bevarandeplanerna. Men det gäller då att utgå ifrån att det kan föreligga relativt grava brister i underlagen (se vidare under *Riskbedömning inklusive exempel* nedan).

5 Vägledningens svagheter samt förbättringsförslag

Bristerna är egentligen inte hänförliga till själva metodiken som beskrivs i vägledningen, utan den grundläggande bristen utgörs av antagandet om att det finns korrekt information avseende förhållandena i vattenmiljön. Utan korrekt information kommer de grundläggande antagandena att vara felaktiga, vilket fortplantar sig vidare upp genom systemet. Dessa brister kommer att vara analogt med vad som redan är ett faktum inom vattenförvaltningen; felaktiga statusklassificeringar, miljö kvalitetsnormer och stora brister i VISS.

Riskbedömning inklusive exempel

Av orsaker som nämns ovan gällande brister i underlag som krävs för att fatta beslut om s.k. särskilda krav riskerar den beskrivna metodiken att bara utmytna i hårdare krav och striktare miljö kvalitetsnormer. De enskilda handläggarna på länsstyrelsen (som är satta att revidera bevarandeplaner och bedöma ekologiska behov) saknar överlag tillgång till a) kunskap kring arters/naturtyper ekologiska behov, b) kunskap kring arterna/naturtyperna i specifika

vattenförekomster, c) kunskap kring bevarandestatus/tillstånd i de aktuella vattenförekomsterna samt d) känslighet och behov av förbättringsåtgärder.

HaV påtalar i vägledningen att

"En justering av en parameter eller kvalitetsfaktor ställer relativt höga krav på kunskap om de ekologiska behoven hos arterna och naturtyperna som ska skyddas i ytvattenförekomsterna samt om känsligheten hos de arter och naturtyper för den påverkan som fastställts i ytvattenförekomsten."

Eftersom det överlag saknas erforderliga kunskaper riskerar dessa osäkerheter att uppvägas av väl tilltagna säkerhetsmarginaler som motiveras av försiktighetsprincipen.

Att det föreligger avsevärda och grundläggande brister i myndigheternas arbete med instiftande av Natura 2000-objekt i Sverige har t.ex. Sweco påtalat i en utredning åt Energiforsk (2021) gällande metod för arbete med omprövning av vattenkraften för vattenförekomster som omfattas av regelverket kring Nautra 2000. Några viktiga generella slutsatser från fördjupade utredningar av pilotobjekten som omfattades av den utredningen var:

- Utpekandet av Natura 2000-områden har utförts under tidspress vilket gör att det finns kunskapsluckor i underlaget,
- Uppföljningen av status för arter och naturtyper har inte helt följt manualer och vägledande dokument och kan därmed bli svår att använda som underlag till jämförelser vid de biologiska fältinventeringar som behöver göras vid en omprövning,
- Många uppgifter i bevarandeplaner och vägledningar saknar källhänvisningar och referenser,
- Uppgifter om utpekade arter och typiska arter finns spridd på olika ställen och många observationer behöver valideras innan en omprövning,
- Urvalet av typiska arter behöver utredas innan de används som indikatorer för gynnsam bevarandestatus.

Att detta är ett faktum åskådliggörs om inte annat i den nyligen reviderade bevarandeplanen för Piteälven (2018) där länsstyrelsen i klartext påtalar att:

"Endast ett fåtal fältinventeringar har dock gjorts av områdets naturtyper och dessa är därför främst framtagna av datamodeller. Det medför att naturtypsklassningen och deras utbredning i hög grad är felaktig. Vid förvaltning och tillståndsprövning utgår man ifrån i verkligheten förekommande naturtyper. Vid eventuella prövningar kommer därför en inventering att vara nödvändig för att säkerställa om och i så fall vilka naturtyper som berörs."

Om kunskapsnivån är låg på naturtypsnivå, är den i det närmaste obefintlig vad avser arter och deras tillstånd och behov. Arterna avhandlas i bevarandeplanerna endast översiktligt och summariskt, samt finns med som bilagor direkt tagna ur de beskrivningar som finns i Naturvårdsverkets vägledningar.

SveMin bedömer att detta sammantaget gör att det kan uppstå svårigheter för vattenmyndigheterna att uppfylla vägledningens önskemål om justeringar av kvalitetskrav på parameternivå när särskilda krav ska fastställas. Kopplat till detta är också det faktum att HaV, med hänvisning bl.a. till vattenförvaltningsförordningen, slår fast att undantag inte kan medges om detta förhindrar efterlevnad av de särskilda krav som länsstyrelsen pekat ut som nödvändiga för att uppnå gynnsam bevarandestatus för naturtyp eller art. Två exempel ges nedan:

Exempel 1

För att exemplifiera detta kan dagens förhållanden i Linaälven studeras. I höjd med Boliden Aitik's sista påverkanslokal 532 fångas den totala påverkan på älven upp; Boliden Aitik, Gällivare/Malmberget samhälle, Kavahedens avfallsanläggning (inkl. avloppsreningsverket), flygplatsen och LKAB Vitåfors. Vattenförekomsten har enligt vattenförvaltningen den övergripande statusen **Måttlig**, baserat på bl.a. fisk, näringsämnen, uran och flertalet av de hydromorfologiska parametrarna.

För att uppnå gynnsamt tillstånd (bevarandestatus) enligt Natura 2000 för naturtypen **3260 Mindre vattendrag** med avseende på vattenkemin (specifikt totalfosforhalt samt även uran som är en parametrar under kvalitetsfaktorn SFÄ) krävs det sannolikt minst god status för dessa parametrar. Det är heller inte så långsökt att tänka sig att särskilda krav ställs för att uppnå stabilt reproducerande bestånd av öring, som är en typisk art för naturtypen (kvalitetsfaktorn fisk). Detta krav kan också kopplas till en hypotetisk förekomst av flodpärlmussla, alternativt att förutsättningarna för en etablering av flodpärlmussla ska finnas eller återskapas (förbättring).

Det är vidare så att den för Natura 2000-området utpekade arten lax har etablerat sig i älven på senare år. Även om laxpopulationen tillkommit på grund av människans ingripande nere vid Linafallet där en laxtrappa byggts, bidrar den till gynnsam bevarandestatus på en biogeografisk nivå. Det är alltså inte otänkbart att en rad särskilda krav kopplat till lax på sikt också kan tillkomma.

Om särskilda krav skulle ställas på vattenkemin för att uppnå stabilt reproducerande bestånd av öring, etablering av flodpärlmussla eller med anledning av det laxbestånd som numera finns i älven så skulle det sannolikt göra det omöjligt att få undantag i någon del av älven eller gällande någon parameter. Detta fastän laxen etablerats trots dagens måttliga status. Det kan i sin tur få stora konsekvenser för möjligheterna att bedriva redan tillståndsgiven verksamhet liksom för att etablera nya verksamheter. I förlängningen kan detta leda till konsekvenser på samhällsnivå, exempelvis genom orimliga krav på kommunala avloppsreningsverk eller att investeringar i teknik för att reducera utsläpp av klimatpåverkande gaser uteblir.

Exempel 2

En annan problematik med att utgå från bevarandeplanerna för att bedöma behovet av särskilda krav, är att bevarandeplanen kan ha föregripit vattenmyndigheternas bedömning genom att ställa upp krav i bevarandeplanen som saknar koppling till verkliga ekologiska behov. Som ett exempel kan nämnas bevarandeplanen för Natura 2000-området Piteälven som reviderades år 2018. Om man utgår från den bevarandeplanen skulle det inte gå att göra några undantag alls inom vattenförvaltningen, oavsett påverkan på ekologin för utpekade arter, utpekade naturtyper eller typiska arter. Bevarandeplanen har nämligen upptagit god kemisk och ekologisk status som bevarandemål i sig.

"Bevarandemål för områdets samtliga naturtyper

För området i sin helhet och för enskilda delavrinningsområden gäller att

[...]

- *Naturtyperna som är vattenförekomster ska i enlighet med vattenförvaltningens bedömningsgrunder ha minst god eller hög ekologisk status beroende på rådande miljökvalitetsnorm för respektive vattenförekomst. Samtliga vattenförekomster ska även ha god kemisk status.*

- *Områden som är naturtyp men inte utgör en vattenförekomst ska ha minst motsvarande god ekologisk och kemisk status enligt ovan nämnda normer.”*

Instinktivt kan god ekologisk och kemisk status tänkas vara ett rimligt krav för en vattenförekomst som också hyser skyddsvärda arter och naturtyper enligt Natura 2000. SveMin menar dock att undantag ska kunna ges på parameternivå om en utredning visar att parametern i fråga inte påverkar gynnsam bevarandestatus på ett negativt sätt. Undantag bör även kunna ges om det visats att ett överskridande påverkar bevarandestatusen på ett positivt sätt. Skrivningar liknande den i bevarandeplanen för Piteälven riskerar att leda till ett cirkelresonemang där en instinktiv känsla får större tyngd än faktiska utredningar och vetenskapliga underlag.

Detta hanteras delvis i avsnitt 3.3.1 i vägledningen där det klargörs att vattenmyndigheten bör efterfråga förtydliganden från länsstyrelsen gällande vilka vattenrelaterade ekologiska behov arterna eller naturtyperna har i det aktuella området om det inte framgår tillräckligt tydligt i bevarandeplanen.

Förslag till justeringar och kompletteringar

Vid granskning av remissförslaget har några avsnitt identifierats där SveMin föreslår kompletteringar eller förtydliganden. Dessa redogörs för nedan.

Avsnitt 2.5 Förutsättningar för fastställande av miljö kvalitetsnormer för ytvatten – Lyft gärna upp fotnot 43 i huvudtexten

Vägledningen framhåller att vattenmyndigheten kan behöva bedöma och formulera särskilda krav för Natura 2000-områden utifrån de ekologiska behov och bevarandemål som framkommer för området. Vidare framhålls att de särskilda kraven måste ha koppling till bedömningsgrunderna. Vägledningen framhåller också bevarandeplanen som det viktigaste underlaget för att bedöma vilka vattenrelaterade ekologiska behov som arterna eller naturtyperna i området har. (Förslaget sid. 32)

I praktiken håller bevarandeplanerna sällan en sådan nivå att de är lämpliga som underlag för bindande normgivning. I fotnot 43 i Förslaget (sid 32) förs ett resonemang kring detta. Det resonemanget är så pass viktigt att det bör flyttas upp i vägledningens huvudtext.

”Genom att vattenmyndigheten utgår från Natura 2000-områdenas ekologiska behov och de mål som framgår av bevarandeplanerna, kan information från bevarandeplanen ligga till grund för miljö kvalitetsnormerna för vatten. Det syfte med bevarandeplanerna som framhålls i 17 § förordningen om områdesskydd enligt miljöbalken m.m. är, att bevarandeplanen ska vara ägnad att underlätta Natura 2000-prövningar. Det finns dock inget hinder mot att bevarandeplanerna används även för andra ändamål. Det förefaller inte heller normalt uppkomma några risker ur rättssäkerhetssynpunkt då planerna inte är möjliga att överklaga (se MÖD M 4191-19). Bevarandeplanen eller annat material från förvaltaren av ett område utgör enbart underlag i vattenmyndighetens arbete och vattenmyndigheten gör sin egen bedömning då den fastställer miljö kvalitetsnormen. Den miljö kvalitetsnorm som vattenmyndigheten fastställer och som innehåller särskilda krav för ett Natura 2000-område, vilka framgår av en bevarandeplan, kan genomlysas vid en prövning om någon normgrundande omständighet inte överensstämmer med den fastställda normen, enligt 22 kap. 13 § 1 a miljöbalken. Detta innefattar också normgrundande omständigheter som innebär att miljö kvalitetsnormen behöver innehålla särskilda krav som följer av ett Natura 2000-område eller skydd av arter.”

Avsnitt 2.7.2 Undantag i form av förlängd tidsfrist samt mindre strängt krav – Nyansera genom hänvisning till undantagsmöjligheter inom Natura 2000

I Förslaget till vägledning anges att "*Undantag kan inte tillämpas för den eller de kvalitetsfaktorer eller parametrar som har sämre än god status/potential om det innebär att det skyddade områdets utpekade arters/naturtypers bevarandestatus påverkas eller de ekologiska behoven inte tillgodoses, t.ex. en pågående försämring.*"

Som vägledningen framhåller i avsnitt 2.7.1 finns det undantagsmöjligheter i Natura 2000-regelverket som innebär att en verksamhet i vissa fall kan tillåtas även om den skulle kunna påverka bevarandestatus eller ekologiska behov. Det finns skäl att framhålla att om vissa förhållanden har godtagits vid en Natura 2000-tillståndsprovning, då utgör Natura 2000-regelverket inget hinder mot att meddela undantag inom vattenförvaltningen med avseende på samma förhållanden.

Den ovan citerade mening kan lämpligen nyanseras med följande tillägg (kursiverat): "*Undantag kan inte tillämpas för den eller de kvalitetsfaktorer eller parametrar som har sämre än god status/potential om det innebär att det skyddade områdets utpekade arters/naturtypers bevarandestatus påverkas eller de ekologiska behoven inte tillgodoses, t.ex. en pågående försämring, såvida inte den verksamhet eller påverkan som undantaget avser omfattas av ett tillstånd enligt 7 kap. 28 a § miljöbalken eller på annan grund är förenlig med habitatdirektivets krav.*"

Avsnitt 3.8 Steg 6 Är undantag tillämpliga – Lägg in påminnelse om undantagsmöjligheter och tillstånd enligt Natura 2000-regelverket.

Avsnitt 3.8 handlar om möjligheterna att tillämpa undantag inom vattenförvaltningen för vattenförekomster i skyddade områden. Även här finns det skäl att framhålla att undantag normalt bör kunna tillämpas för förhållanden som prövats och godtagits mot reglerna i Natura 2000-regelverket. I Sverige handlar det normalt om att verksamheten har tillstånd enligt 7 kap. 28 a § miljöbalken.

SveMin förslår ett tillägg enligt följande (tillägg kursiverat):

" ...

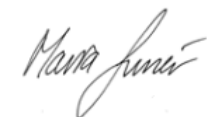
Undantag enligt vattenförvaltningsförordningen får inte tillämpas så att de särskilda kraven med anledning av Natura 2000-områdena åsidosätts.

Tillämpningen av undantag får inte heller permanent hindra eller äventyra uppfyllandet av kvalitetskraven för andra ytvattenförekomster inom vattendistriktet, enligt 4 kap. 16 § vattenförvaltningsförordningen. Se mer om den juridiska bakgrunden till detta i avsnitt 2.8.

Om den verksamhet eller den påverkan som motiverar ett undantag omfattas av ett tillstånd enligt 7 kap. 28 a § miljöbalken kan undantaget vanligen anses vara förenligt med kraven gällande Natura 2000-områden."

Referenser

Energiforsk. 2021. Natura 2000 vid omprövning av vattenkraft. Rapport 2021:747. Stefan Grundström & Andreas Aronsson, Sweco Environment AB

Maria Sunér

VD Svemin

Kristina Branteryd

Miljöansvarig Svemin